

Sygn. akt III AUa 3832/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 grudnia 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący - Sędzia: SA Genowefa Glińska

Sędziowie: SA Anna Kubasiak

SO Bożena Lasota (spr.)

Protokolant: sekr. sądowy Marta Brzezińska

po rozpoznaniu w dniu 19 grudnia 2013 r. w Warszawie

sprawy U. C.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych III Oddział w W.

o wysokość emerytury

na skutek apelacji U. C.

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie XIII Wydział Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 3 października 2012 r. sygn. akt XIII U 1825/11

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 3832/12

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 14 lipca 2011r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych III Oddział w W. dokonał przeliczenia emerytury U. C. od dnia 1 lipca 2011r. i ustalił jej wysokość na kwotę 2 453, 33 zł brutto.

Od powyższej decyzji odwołanie złożyła U. C. wnosząc o jej zmianę poprzez doliczenie do stażu pracy okresu służby od 7 października 1976r. do 31 października 1989r. Ubezpieczona jako podstawę odwołania wskazała art. 5 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie ze wskazaniem, że decyzją z dnia 11 grudnia 2001r. ustalił ubezpieczonej wartość kapitału początkowego uwzględniając do jego wyliczenia 28 lat, 9 miesięcy i 8 dni okresów składkowych oraz 23 dni okresów nieskładkowych. Organ rentowy wskazał nadto, że do okresów składkowych błędnie zaliczył okres wykonywania służby w Policji od 7 października 1976r. do 31 stycznia 1986r, a przy wyliczeniu wskaźnika wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego błędnie przyjęto uposażenie otrzymywane przez ubezpieczoną w okresie pełnienia służby w Policji od 7 października 1976r. do 31 lipca 1990r. oraz w okresie służby w Urzędzie Ochrony Państwa od 1 sierpnia 1990r. do 31 stycznia 1998r. Z uwagi na powyższe decyzją z dnia 26 października 2010r. organ rentowy na podstawie art. 114 ustawy emerytalnej dokonał korekty ustalonego kapitału początkowego, wyłączając z okresów składkowych okres od 7 października 1976r. do 31 stycznia 1986r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XIII Wydział Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 3 października 2012r., wydanym w sprawie o sygn. akt XIII U 1825/11 oddalił odwołanie.

Wyrok Sądu Okręgowego został wydany w oparciu o poniższe ustalenia faktyczne i rozważania prawne.

U. C. urodzona (...) w okresie od dnia 7 października 1976r. do dnia 31 lipca 1990r. pełniła stałą służbę w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych, zaś w okresie od 1 sierpnia 1990r. do 31 stycznia 1998r. pełniła służbę w Urzędzie Ochrony Państwa. W dniu 5 lutego 1998r. przyznano jej prawo do emerytury policyjnej. Do wysługi lat zaliczono okresy od dnia 7 października 1976r. do 31 lipca 1990r. oraz od dnia 1 sierpnia 1990r. do 31 stycznia 1998r.

Następnie Sąd Okręgowy wskazał, że decyzją z dnia 11 grudnia 2001r. o ustaleniu kapitału początkowego, organ rentowy przyjął ten okres do łącznego stażu pracy, który wyniósł 28 lat i 9 miesięcy. Kapitał początkowy ubezpieczonej na dzień 1 stycznia 1999r. ustalono na kwotę 299 691, 37 zł. Z kolei na mocy decyzji z dnia 8 października 2010r. organ rentowy przyznał odwołującej prawo do świadczenia emerytalnego.

Sąd Okręgowy ustalił też, że decyzją z dnia 26 października 2010r. organ rentowy dokonał korekty kapitału początkowego odwołującej i wyłączył z okresów składkowych okres od dnia 7 października 1976r. do 31 lipca 1990r. oraz ponownie wyliczył wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego z pominięciem uposażenia osiągniętego w trakcie pełnienia służby. Decyzjami z dnia 17 listopada 2010r. i 23 lutego 2011r. przeliczono ubezpieczonej wartość ustalonego świadczenia.

W dalszej kolejności Sąd Okręgowy wskazał, że w dniu 1 lipca 2011r. odwołująca wystąpiła z wnioskiem o ponowne ustalenie emerytury, wnosząc o doliczenie okresów pracy zawodowej zakończonej 30 czerwca 2011r. oraz doliczenie okresów służby w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych. Na podstawie tego wniosku została wydana zaskarżona decyzja.

Sąd ustalił także, iż odwołująca ma przyznane prawo do emerytury policyjnej i do dnia 31 października 2010r. pobierała to świadczenie. Od dnia 1 listopada 2010r. wypłatę tego świadczenia zawieszono.

Na podstawie tak ustalonego stanu faktycznego Sąd Okręgowy zważył, że odwołanie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd przywołał treść art. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych definiujący pojęcie osoby uprawnionej do świadczeń na mocy ustawy, ze wskazaniem, że świadczenia na warunkach i w wysokości określonych w ustawie przysługują również żołnierzom zawodowym oraz funkcjonariuszom Policji, Urzędu Ochrony Państwa, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej, jeżeli nie spełniają oni warunków do nabycia prawa lub utracili prawo do świadczeń określonych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym tych osób, oraz członkom rodzin pozostałych po tych rodzinach.

Następnie Sąd przywołał art. 6 ust. 1 pkt. 6 lit. a i b ustawy emerytalnej i wskazał, że do okresów składkowych zalicza się między okresy pełnionej w Polsce Służby w Policji (Milicji Obywatelskiej), z tym, że zgodnie z art. 5 ust. 2a wskazanej ustawy, okresów, o których mowa wyżej, nie uwzględnia się przy ustalaniu prawa do emerytury i renty oraz obliczaniu ich wysokości, jeżeli z ich tytułu ustalono prawo do świadczeń pieniężnych określonych w przepisach ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym osób, o których mowa w art. 2 ust. 2.

Sąd Okręgowy podniósł, że w niniejszej sprawie sporną kwestią było zaliczenie okresów służby od dnia 7 października 1976r. do 31 października 1989r. odwołującej do ustalenia wysokości emerytury przyznanej przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych w oparciu o art. 2 ust. 1 ustawy. Jak wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego, okres ten został zaliczony przy ustalaniu prawa do policyjnej emerytury odwołującej. Zdaniem Sądu Okręgowego zarzuty odwołującej są chybione, albowiem sporne okresy nie mogą zostać zaliczone do ustalenia wysokości emerytury odwołującej przyznanej na podstawie art. 24 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, ponieważ zostały one wliczone w wysługę

zaliczoną przy ustalaniu prawa do policyjnej emerytury, a tym samym okres ten został skonsumowany. Sąd powołał się także na orzecznictwo Sądu Najwyższego, w szczególności na wyrok z dnia 6 stycznia 2009r., I UK 178/08.

Apelację od tego wyroku złożyła U. C., zaskarżając wyrok w całości.

Skarżąca zarzuciła wyrokowi:

1/ naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 6, art. 7, art. 13 i art. 14 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, sporządzonej w Rzymie 4 listopada 1950r., ratyfikowanej przez Polskę w dniu 19 stycznia 1993r. oraz art. 1 Protokołu nr do Konwencji, poprzez ich niezastosowanie, czego skutkiem było wydanie przez Sąd I instancji orzeczenia naruszającego prawa wynikające ze wskazanych przepisów Konwencji a ponadto Rezolucję Zgromadzenia Parlamentarnego Rady Europy nr 1096 poprzez jej niezastosowanie;

2/ nieustosunkowanie się Sądu do wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 28 lutego 2012r. orzekającego, że art. 114 ust. 1a ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych jest niezgodny z zasadą zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez niego prawa wynikającą z art. 2 oraz art. 67 Konstytucji.

Wskazując na powyższe skarżąca wniosła o:

- zmianę zaskarżonej decyzji w całości i doliczenie do stażu pracy okresu od 7 października 1976r. do 31 października 1989r. oraz przywrócenie decyzji z dnia 11 grudnia 2001r. o ustaleniu kapitału początkowego, a także o ustalenie świadczenia emerytalnego zgodnie z prawem nabytym. Skarżąca wniosła też o zasądzenie kosztów postępowania według norm przewidzianych.

W uzasadnieniu apelacji skarżąca powołała się między innymi na brzmienie wskazanych w apelacji przepisów Konwencji. Skarżąca wskazała też, że nabyła prawo do świadczeń emerytalnych, po czym na podstawie art. 114 ustawy została w części pozbawiona nabytego prawa, poprzez obniżenie wysokości kapitału początkowego oraz niezaliczenia dla ustalenia świadczeń pełnej wysługi lat, a tym samym naruszono art. 1 Protokołu. Według skarżącej, bezzasadnie została ona pozbawiona części świadczeń emerytalnych, które nabyła w sposób przewidziany przepisami prawa.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja ubezpieczonej jest bezzasadna.

W pierwszej kolejności Sąd Apelacyjny zauważa, że choć utożsamia się z ustaleniami faktycznymi dokonanymi przez Sąd Okręgowy, to jednocześnie widzi konieczność ich uzupełnienia w oparciu o akta rentowe ubezpieczonej, w tym także akta prowadzone przez Zakład Emerytalno – Rentowy Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

Z akt prowadzonych przez Zakład Emerytalno – Rentowy Ministerstwa Spraw Wewnętrznych wynika, że ubezpieczona U. C. złożyła wniosek o przyznanie emerytury policyjnej w dniu 2 lutego 1998r. We wniosku o emeryturę ubezpieczona wskazała okresy służby od 7 października 1976r. do 31 stycznia 1998r. w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Urzędzie Ochrony Państwa, a także okresy składowe przed służbą od dnia 4 marca 1970r. do 6 października 1976r. związane z zatrudnieniem w Zakładzie Usług (...)(...). W oparciu o ten wniosek ZER MSW na mocy decyzji z dnia 5 lutego 1998r. przyznał ubezpieczonej policyjną emeryturę, uwzględniając do tzw. wysługi wszystkie wskazane przez ubezpieczoną okresy. W dniu 2 lutego 1998r. ubezpieczona złożyła oświadczenie o podjęciu zatrudnienia od dnia 1 lutego 1998r., czego skutkiem było zmniejszenie emerytury o 24%. W dalszej kolejności ubezpieczona na mocy decyzji z dnia 6 maja 1999r. nabyła prawo do policyjnej renty inwalidzkiej. Na mocy decyzji Dyrektora Zakładu Emerytalno – Rentowego MSW kolejno z dnia 15 października 2009r. i 17 grudnia 2009r. emerytura policyjna skarżącej uległa zmniejszeniu począwszy od dnia 1 stycznia 2010r. na podstawie art. 15b ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji (...), wobec ustalenia, że ubezpieczona spełniała kryteria osoby pełniącej służbę w organach bezpieczeństwa państwa i pozostawała w tej służbie przed dniem 2 stycznia 1999r. W związku z otrzymaniem tej decyzji skarżąca w dniu 18 października 2010r. złożyła przed organem emerytalnym oświadczenie o przyznaniu jej prawa do emerytury przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych. W treści oświadczenia skarżąca wniosła o zawieszenie wypłaty dotychczasowego

świadczenia od dnia 3 sierpnia 2010r. z uwagi na fakt, że świadczenie z ZUS jest dla niej korzystniejsze. Od dnia 1 listopada 2010r. Zakład Emerytalno – Rentowy MSW zgodnie z wnioskiem skarżącej wstrzymał wypłatę policyjnej emerytury.

Z kolei z akt dotyczących kapitału początkowego prowadzonych przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych III Oddział w W. wynika, że skarżąca złożyła wniosek o ustalenie kapitału początkowego w dniu 6 lipca 2001r. We wniosku skarżąca podała, że ma ustalone prawo do emerytury policyjnej, wskazała też okresy pełnienia służby, w tym sporny okres od dnia 7 października 1976r. do dnia 31 października 1989r. Uwzględniając ten wniosek organ rentowy w dniu 11 grudnia 2001r. wydał decyzję o ustaleniu kapitału początkowego na dzień 1 stycznia 1999r. Do ustalenia wartości kapitału początkowego organ rentowy przyjął 28 lat i 9 miesięcy okresów składkowych, z tym, że do tych okresów zaliczono też okres służby od dnia 7 października 1976r. do dnia 31 października 1989r. W dalszej kolejności organ rentowy wydał jeszcze dwie decyzje. Na mocy pierwszej z nich z dnia 1 października 2010r. organ rentowy zweryfikował okresy składkowe stanowiące podstawę ustalenia wartości kapitału początkowego i uwzględnił 16 lat, 6 miesięcy i 9 dni tych okresów. W treści decyzji organ rentowy zawarł informację, że na podstawie art. 5 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych nie uwzględnia okresów służby w Urzędzie Ochrony Państwa, jeżeli z jej tytułu ustalono prawo do świadczeń pieniężnych określonych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji. Na mocy drugiej decyzji z dnia 26 października 2010r. organ rentowy zwiększył podstawę wymiaru kapitału początkowego, przy zachowaniu ustalonych wcześniej okresów składkowych. Obie decyzje są prawomocne. Skarżąca nie złożyła od nich odwołania.

Weryfikacja pierwotnej decyzji o ustaleniu kapitału początkowego nastąpiła po złożeniu przez ubezpieczoną wniosku o emeryturę do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w dniu 14 lipca 2010r. W tym wniosku skarżąca także wskazała sporny okres służby jako okres ubezpieczenia. Decyzją z dnia 8 października 2010r. organ rentowy przyznał skarżącej emeryturę obliczając jej wysokość zgodnie z art. 183 ustawy. W decyzji uwzględniono okresy składkowe w wymiarze 27 lat, bez uwzględnienia spornego okresu. W 2011r. skarżąca dwukrotnie składała do organu rentowego wnioski o ponowne ustalenie emerytury, w tym o doliczenie do wysługi emerytalnej wszystkich okresów jej aktywności zawodowej. W następstwie drugiego wniosku skarżącej organ rentowy wydał zaskarżoną decyzję.

Dopiero tak ustalony stan faktyczny zezwala Sądowi Apelacyjnemu na ustosunkowanie się do zarzutów zawartych w apelacji ubezpieczonej, z tym, że analiza tych zarzutów wymaga także przytoczenia regulacji dotyczących osób posiadających jednocześnie status emerytów policyjnych, czyli osób, które mają, tak jak skarżąca ustalone prawo do świadczenia emerytalnego na podstawie ustawy z dnia 18 lutego 1994r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (tekst jednolity: Dz. U. z 2004r., Nr 8, poz. 67 ze zm., zwanej dalej ustawą zaopatrzeniową).

W stosunku do takich osób ustawodawca przewidział też możliwość uzyskania prawa do świadczenia na bazie ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009r., Nr 153, poz. 1227), jednakże z pewnymi ograniczeniami, o których będzie mowa w dalszej części uzasadnienia.

Zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt. 1 i ust. 2 tej ustawy po zmianie dokonanej ustawą z dnia 5 grudnia 2008r. o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych i ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. Nr 8, poz. 38), a obowiązującej od dnia 1 marca 2009r. świadczenia na warunkach i w wysokości określonych w ustawie przysługują:

- ubezpieczonym – w przypadku spełnienia warunków do nabycia prawa do świadczeń pieniężnych z ubezpieczeń emerytalnego i rentowych Funduszu Ubezpieczeń Społecznych;

- świadczenia na warunkach i w wysokości określonych w ustawie przysługują również żołnierzom zawodowym oraz funkcjonariuszom Policji, Urzędu Ochrony Państwa, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i służby Więziennej, jeżeli nie spełniają oni warunków

do nabycia prawa lub utracili prawo do świadczeń określonych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym tych osób, oraz członkom rodzin pozostałych po tych osobach.

Jak widać z powyższego ustawodawca w ramach powszechnego systemu emerytalnego przewidział sytuację, w której były funkcjonariusz jednej ze wskazanych służb będzie się ubiegał o świadczenie w ramach ustawy o emeryturach i rentach z FUS, regulując jednocześnie różne stany faktyczne. Pierwszy z tych stanów obejmuje potencjalnie wszystkich funkcjonariuszy, a więc zarówno tych, którzy mają już ustalone prawo do świadczenia na bazie przepisów o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy, ewentualnie dokonują wyboru świadczenia wedle kryterium dla siebie najkorzystniejszego. Drugi zaś obejmuje swoim działaniem funkcjonariuszy, którzy z różnych przyczyn nie spełniają warunków do nabycia prawa do świadczeń określonych w przepisach o zaopatrzeniu tych osób, ewentualnie utracili prawo do takiego świadczenia. O ile w drugim przypadku możliwość nabycia świadczenia z powszechnego systemu ubezpieczeń społecznych jest ograniczona jedynie do spełnienia warunków tam określonych, bez ograniczenia doliczania tzw. okresów składkowych w rozumieniu art. 6 ustawy, o tyle w pierwszym przypadku w stosunku do funkcjonariuszy, którzy mają już ustalone prawo do świadczenia, ustawodawca przewidział wprawdzie możliwość uzyskania takiego świadczenia dla emeryta – byłego funkcjonariusza, jednakże poprzez art. 5 ustawy ograniczył okresy uwzględniane przy ustalaniu prawa do świadczeń i ich wysokości.

I tak art. 5 ust. 2 a ustawy emerytalnej stanowi wyraźnie, że okresów, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt. 4 i pkt. 6 lit. a-e i g nie uwzględnia się przy ustalaniu prawa do emerytury i renty oraz obliczania ich wysokości, jeżeli z ich tytułu ustalono prawo do świadczeń pieniężnych, określonych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym osób, o których mowa w art. 2 ust. 2. Do tzw. wyłączonych okresów ustawodawca zalicza między innymi okres pełnionej w Polsce służby w Policji (Milicji Obywatelskiej). Ustawodawca traktuje więc te okresy jako okresy składkowe, jedynie wtedy, gdy żołnierz lub funkcjonariusz nie nabywa prawa do emerytury lub renty mundurowej na podstawie ustawy zaopatrzeniowej funkcjonariuszy Policji (...).

Ta zasada ma na celu zapobieżeniu konsumowania okresów składkowych, na podstawie których uprawniony funkcjonariusz nabył już prawo do świadczenia z odrębnego systemu emerytalnego.

Brzmienie wskazywanych wyżej przepisów, w szczególności po zmianie art. 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych z dniem 1 marca 2009r. nie budzi żadnych wątpliwości interpretacyjnych, bo choć ustawodawca stworzył nieograniczone możliwości nabycia prawa do świadczenia dla byłego funkcjonariusza z powszechnego systemu emerytalnego, to jednocześnie jako racjonalny ustawodawca utrzymał zasadę „zaliczania potencjalnych okresów składkowych” jedynie do jednego świadczenia. Inne rozwiązanie stawiałoby w podwójnie uprzywilejowanej sytuacji byłych funkcjonariuszy, którzy korzystają przecież z odrębnego systemu emerytalnego.

Interpretacją wskazywanych wyżej przepisów ustawy o emeryturach i rentach wielokrotnie zajmował się Sąd Najwyższy, z tym, że interpretacja ta dotyczyła skutków art. 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przed zmianą i obejmowała warunki, które musiały zostać spełnione przez funkcjonariusza służb mundurowych ubiegającego się o świadczenie z ubezpieczenia powszechnego. Jednakże w wyroku z dnia 12 lipca 2012r. (II UK 326/11, LEX 1274973) Sąd Najwyższy sformułował jednoznacznie tezę wedle, której żądanie zaliczenia okresu służby wojskowej przy ustalaniu prawa do świadczenia emerytalnego z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych nie ma żadnych podstaw prawnych. Teza ta (jak zauważył Sąd Najwyższy w uzasadnieniu swego orzeczenia) odnosi się do każdego innego funkcjonariusza (w tym Policyjnego), który ma już ustalone prawo do świadczenia z odrębnej ustawy zaopatrzeniowej i w ramach tego prawa okres ten został już skonsumowany. Co istotne tezy zawarte w tym wyroku obejmowały już zmiany w przepisach dokonane w ustawie o emeryturach i rentach z FUS z dniem 1 marca 2009r.

Reasumując Sąd Apelacyjny podziela w pełni wywody Sądu Okręgowego co do sposobu interpretacji przepisów ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, które mają zastosowanie w niniejszej sprawie. Konsekwencją podzielenia tej argumentacji jest uznanie, że prawidłowa pozostaje także decyzja organu rentowego.

Jednocześnie Sąd Apelacyjny nie podziela zarzutów pod adresem orzeczenia Sądu Okręgowego sformułowanych w apelacji skarżącej, z podkreśleniem, że zarzuty te, albo nie odnosiły się wprost do meritum zaskarżonego wyroku,

ewentualnie w zakresie drugiego zarzutu skarżącej – nie dotyczyły one zakresu rozstrzygnięcia Sądu wyznaczonego przez zakres zaskarżonej decyzji.

Sąd Apelacyjny nie podziela więc twierdzenia skarżącej, że przy rozpoznawaniu sprawy przed Sądem pierwszej instancji doszło do naruszenia art. 6 ust. 1 (prawo do rzetelnego procesu), art. 7 (zakaz karania bez podstawy prawnej), art. 13 (prawo do skutecznego środka odwoławczego) i art. 14 (zakaz dyskryminacji) Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, sporządzonej w Rzymie 4 listopada 1950r., a ratyfikowanej przez Polskę w dniu 19 stycznia 1993r. (Dz. U. z 1993r., Nr 61, poz. 284).

Należy zauważyć, że skarżąca miała prawo odwołać się od zaskarżonej decyzji dotyczącej wysokości jej emerytury do niezawisłego i bezstronnego sądu ustanowionego ustawą i z tego prawa skorzystała. Sprawa została rozpoznana w postępowaniu jawnym, a jej przedmiotem była zgodność zaskarżonej decyzji z obowiązującym prawem. Należy też zauważyć, że zaskarżona decyzja ustalająca wysokość emerytury skarżącej nie została wydana w trybie postępowania karnego.

Skarżąca na skutek wydanej decyzji nie została także pozbawiona prawa do świadczenia. Niezrozumiały wręcz pozostaje zarzut skarżącej, jakoby Sąd w następstwie rozpoznania odwołania od decyzji dopuścił się naruszenia prawa własności skarżącej, określonego w art. 1 Protokołu do Konwencji. Zaskarżona decyzja odmawiała skarżącej jedynie prawa do przeliczenia świadczenia, ustalonego wcześniejszą decyzją organu rentowego. W treści tej decyzji nie dokonano żadnej zmiany w zakresie wysokości przyznanego świadczenia, w szczególności świadczenie to nie uległo zmniejszeniu. Skarżąca nie została więc pozbawiona „swego mienia”. Nie bez znaczenia pozostaje okoliczność, że skarżąca nie zakwestionowała wcześniej decyzji z dnia 26 października 2010r. w przedmiocie korekty kapitału początkowego, ani też decyzji z dnia 8 października 2010r. przyznającej skarżącej prawo do świadczenia emerytalnego. Obie te decyzje stały się prawomocne. Ta ostatnia okoliczność rzutuje bezpośrednio na nieskuteczność drugiego zarzutu skarżącej zawartego w apelacji. Zakres rozpoznania przed Sądem Apelacyjnym wyznacza przedmiot rozstrzygnięcia odnoszący się do decyzji z dnia 14 lipca 2011r., a więc nie obejmuje wcześniej wydanych decyzji. Takie stanowisko pozostaje w pełnej zgodności z utrwalonym już w orzecznictwie poglądem, że w sprawie z zakresu ubezpieczeń społecznych przedmiot rozpoznania sprawy sądowej wyznacza decyzja organu rentowego, od której wniesiono odwołanie (art. 477⁹ i 477¹⁴ k.p.c.) i w tym tylko zakresie podlega ono kontroli sądu zarówno pod względem formalnej, jak merytorycznej zasadności (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 lutego 2012r., II UK 257/11, LEX nr 1215286, wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 6 marca 2013r., III AUa 2535/12, LEX nr 1306075).

Na marginesie warto jedynie zauważyć, że powołany w apelacji wyrok Trybunału Konstytucyjnego został wydany w dniu 28 lutego 2012r. (publik. w Dz. U. z 2012r., poz. 252), a więc już po wydaniu decyzji o korekcie kapitału początkowego skarżącej. Na mocy tego wyroku art. 114 1a utracił moc z dniem 8 marca 2012r. Wskazana data utraty mocy obowiązywania przepisu wyklucza więc argumentację skarżącej, jakoby inkryminowany przepis nie mógł zostać zastosowany do korekty ustalonego wcześniej kapitału początkowego skarżącej.

Mając powyższe na względzie Sąd Apelacyjny z mocy art. 385 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.

Sędziowie: PRZEWODNICZĄCY

A. G. G.

B. L.